

הבעיות של חיות

מתוך "דמיונו של שי" - א.שאלם

צרות

הדביבון רץ אל שכנו הבונה וקרא "בונה, אני בצרה. אני בצרה יותר גדולה מאשר כל אחר בעולם!. אתה זוכר את הבית היפה שהיה לי?"

"אני מכיר את הבית היפה שלך, אבל למה אמרת שהוא היה לך. מה קרה לו?" ענה הבונה.

"לא תאמין" אמר הדביבון "אך הסערה

הגדולה עקרה את העץ והמאורה שלי התמוטטה יחד אתו. ועכשיו אין לי בית. איפה אשן הלילה?"

"אני מבין אתך" אמר הבונה "אבל צרות שלי גדולות מאלה שלך. הרוח פרצה את הסכר שלי בכמה מקומות ועכשיו הכניסה לבית שלי חסומה כליל. גם אני אהיה כנראה חסר בית

זמן רב."

אז בדיוק עבר לידם הנברן והם סיפרו לו על צרותיהם.

"אם אתם חושבים שאלה צרות גדולות" ענה הנברן "הרי שצרות שלי גדולות בהרבה. אחרי הרוחות בא גשם חזק. המים פרצו לתוך

מזה" הוסיף "אחרי שכל אחד סיפר כבר על הצרות שלו, יהיה לו קל יותר להתגבר עליהן. עכשיו תוכלו לעזור זה לזה ולבנות חזרה את בתיכם. תוך זמן קצר תשכחו לגמרי מהצרות שלכם."

"נכון" אמר הבונה "הבה ונתחיל לבנות מחדש ותוך זמן קצר יהיו לכולנו בתים חדשים."
"אני מסכים" אמר הדביבון "לא ניתן לרוח

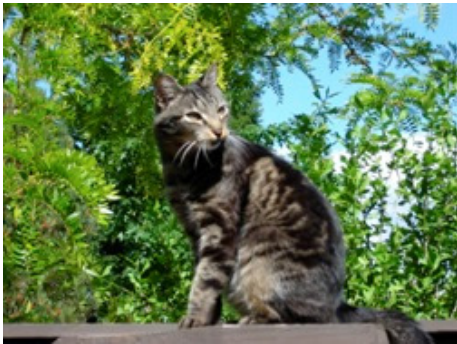
המנהרות שלי וכמעט הטביעו אותי. ביתי נשטף לגמרי והאדמה עכשיו כל כך ספוגת

מים שאינני יכול לבנות מנהרות חדשות." שלושתם התחילו עכשיו להתווכח של מי הצרה הגדולה יותר. מובן שכל אחד רצה להוכיח שהוא הנפגע הגדול מהאחרים. על העץ בסביבה ישב ינשוף ושמע את הוויכוח שלהם. אלה למעשה היו קולותיהם שהעירו אותו משינה עמוקה. הינשוף רצה תחילה לומר "הבעיה שלי היא שאתם מתווכחים בקול רם ולא נותנים לי לישון" אבל הוא לא אמר זאת. במקום זה אמר להם שתהיה אשר תהיה צרה של כל אחד מהם, תמיד יהיה מישהו עם צרה גדולה יותר. חוץ

זה דרש קצת אומץ, כי ידעה שאם תרגיז את רובר הוא יתחיל לרדוף אחריה ויריץ אותה על עץ. אך יום אחד אזרה אומץ וניגשה אליו. היא כחכחה בגרונה ואמרה "רובר, אתה הכלב הטוב ביותר שבעולם. אנו חיים בבית הזה כבר זמן רב ביחד. יהיה זה כבוד בשבילי אם תאכל מהקערה שלי."

רובר התחיל לנהום ואמר "מה? אני אוכל מזון של חתולים?" והתחיל לרדוף אחריה. שלוש פעמים רצה קיטי סביב הבית, דרך השדרה ובסוף על עץ. היא הבינה שעשתה כאן טעות גדולה. ובכל זאת רצתה לדעת מי

אוכל מהקערה שלה. היא החליטה להסתתר על המרפסת, שם

ולגשם לקלקל לנו את היום." הם ניגשו לעבודה ותוך זמן קצר עשו תיקונים לסכר של הבונה, הדביבון מצא עץ חדש למאורה שלו והנברן הסתפק בתעלה שטחית, כי האדמה הייתה עדיין מאוד רטובה.

קיטי

קיטי רגזה כי מישהו נגס מהאוכל שלה. היא תמיד זכרה כמה אוכל השאירה בקערית שלה וחשבה שמישהו אוכל מהשאריית הזו. זה בוודאי היה הכלב רובר. אבל היא אף פעם לא ראתה את רובר אוכל מהכלי שלה, לכן החליטה לגשת אליו ישירות.

באותו רגע קיטי החליטה שתתחלק במזון שלה ותנסה להתיידד עם הסנאי.

איפה שעמדה הקערה שלה ולצפות. ברחוב ראתה שני עורבים. האם יתכן שהעורבים אוכלים את האוכל שלה? או אולי עכברים? היא ראתה עכברים בסביבה. אבל בסוף היא נרדמה. וחתולים ישנים הרבה! העיר אותה צליל של גירוד. היא הביטה על הקערה שלה ולא האמינה לעיניה סנאי!... מהקערה שלה אכל

היא חשבה תחילה לרדוף אחרי הסנאי אל העץ, כי סנאים מטפסים על עצים וכך גם החתולים. אבל אחר כך נזכרה שהיה לה מאוד לא נעים כאשר רובר גירש אותה על עץ. חוץ מזה הסנאי נראה נחמד.